

3) Harun Adiguzel pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 352 z 30.11.2013.

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2014 r. – Rosenich przeciwko OHIM

(Sprawa T-527/14)

(2014/C 462/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Paul Rosenich (Triesenberg, Liechtenstein) (przedstawiciele: A. von Mühlendahl i C. Eckhardt, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 29 kwietnia 2014 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora wydziału „Wsparcie dla zasadniczej działalności” OHIM z dnia 7 września 2012 r., mocą której oddalony został wniosek skarżącego o wpis na listę zarejestrowanych pełnomocników przed pozwanym Urzędem i od której skarżący w dniu 7 listopada 2012 r. wniósł odwołanie;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty i podstawowe argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja stanowi naruszenie art. 93 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z gwarantowaną na podstawie Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym swobodą świadczenia usług w ramach Europejskiego Obszaru Gospodarczego, ponieważ potwierdza odmowę jego wpisu na listę zarejestrowanych w OHIM zawodowych pełnomocników, mimo że posiada on swoją siedzibę wprawdzie nie na terytorium państwa członkowskiego Unii, ale na terytorium innego państwa członkowskiego EOG.

Skarga wniesiona w dniu 21 września 2014 r. – Servier i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-691/14)

(2014/C 462/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Servier SAS (Suresnes, Francja); Servier Laboratories Ltd (Wexham, Zjednoczone Królestwo) i Les Laboratoires Servier SAS (Suresnes) (przedstawiciele: I.S. Forrester, QC, J. Killick, barrister, adwokat O. de Juvigny i M.I. F. Utges Manley, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- całkowite lub częściowe stwierdzenie nieważności art. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 i 8 decyzji Komisji nr C(2014) 4955 final z dnia 9 lipca 2014 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 i art. 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej [AT.39.612 – Peryndopryl (Servier)] w zakresie, w jakim dotyczą one spółek Servier S.A.S, Les Laboratoires Servier i Servier Laboratories Limited;

- tytułem ewentualnym, skorzystanie z nieograniczonego prawa orzekania w celu bardzo istotnego obniżenia kwoty nałożonych na spółki Servier S.A.S, Les Laboratoires Servier i Servier Laboratories Limited w art. 7 wspomnianej decyzji grzywnien;
- przyznanie spółkom Servier S.A.S, Les Laboratoires Servier i Servier Laboratories Limited korzyści wynikających z ewentualnego stwierdzenia nieważności w całości lub w części decyzji w ramach skargi wniesionej przez spółkę Biogaran;
- wydanie wszelkich postanowień, które Sąd uzna za odpowiednie;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą siedemnaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący uchybienia proceduralnego w zakresie, w jakim dochodzenie opiera się na naruszeniu prawa przez potwierdzenie założenia. Skarżące twierdzą, że Komisja po oficjalnym twierdzeniu po zakończeniu dochodzenia sektorowego, iż dany sektor był „skorumpowany”, za wszelką cenę starała się potwierdzić to twierdzenie decyzją, nawet ryzykując, że przeinaczy i przeredaguje stan faktyczny sprawy.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych w zakresie, w jakim Komitet Doradczy ds. Praktyk Ograniczających Konkurencję i Pozycji Dominujących, którego opinia jest wiążąca przed wydaniem każdej decyzji zgodnie z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾, nie został zwołany w stosownym czasie i w zakresie, w jakim tylko przedstawiciele trzech państw członkowskich uczestniczyli w spotkaniu wspomnianego komitetu.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego, ponieważ Komisja skierowała do skarżących 919-stronicową decyzję bez uwzględnienia ograniczeń czasowych i wymogów proceduralnych, jakich należy przestrzegać przy wnoszeniu skargi.
4. Zarzuty czwarty do dwunastego dotyczące oczywistych błędów w ocenie i naruszenia prawa, ponieważ Komisja błędnie uznała ugody zawarte przez skarżące ze spółkami Niche, Matrix, Teva, Krka i Lupin za naruszenie art. 101 TFUE.
 - Skarżące twierdzą w szczególności, że w celu uznania porozumień za ograniczenia ze względu „na cel” Komisja oparła się na trzech czynnikach określonych tak szeroko, iż są one bez znaczenia dla odróżnienia zgodnych z prawem uгод od porozumień antykonkurencyjnych (istnienie przeniesienia wartości mające na celu zachęcenie laboratorium farmaceutycznego produkującego generyczne produkty lecznicze do zawarcia ugody odpowiadającej wszelkim zyskom z jakiegokolwiek działalności gospodarczej, ograniczenie konkurencji odpowiadające wszelkim ograniczeniom swobody gospodarczej laboratorium farmaceutycznego produkującego generyczne produkty lecznicze oraz potencjalna konkurencja pomiędzy stronami odpowiadająca brakowi przeszkody całkowicie uniemożliwiającej wejście w przyszłości laboratorium farmaceutycznego produkującego generyczne produkty lecznicze na rynek).
 - Ponadto, przeinaczając uzasadniony cel i kontekst porozumień (w szczególności, nie uwzględniając pomimo stanu faktycznego istnienia poważnych trudności technicznych i regulacyjnych uniemożliwiających laboratorium farmaceutycznym produkującym generyczne produkty lecznicze wejście na rynek oraz istnienie równoległych postępowań), Komisja popełniła szereg błędów w ocenie w wyciągniętym przez siebie wniosku polegającym na uznaniu, że porozumienia miały na celu ograniczenie konkurencji.
 - Wreszcie analiza „skutków” porozumień jest wadliwa ze względu na sprzeczność w uzasadnieniu i ze względu na to, że Komisja nie zastosowała realistycznego alternatywnego scenariusza. Zaskarżona decyzja opiera się bowiem w całości na analizie ex-ante hipotetycznych skutków, powtarzając niemal analizę ze względu na cel z naruszeniem orzecznictwa, efektem czego stwierdzono istnienie skutków antykonkurencyjnych pomimo braku jakiegokolwiek rzeczywistego wpływu na rynek
5. Zarzut trzynasty, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący błędu w ocenie i naruszenia prawa w zakresie, w jakim Komisja sztucznie uznała porozumienia pomiędzy skarżącymi a spółkami Niche, Matrix, Teva, Krka i Lupin za pięć odrębnych naruszeń.
6. Zarzut czternasty dotyczący oczywistego błędu w ocenie i naruszenia prawa w zakresie, w jakim Komisja błędnie i w sposób sztuczny ograniczyła właściwy rynek wyrobów gotowych jedynie do cząsteczki peryndoprylu, wyłączając piętnaście pozostałych inhibitorów enzymu konwersji dostępnych na rynku.
7. Zarzut piętnasty dotyczący oczywistego błędu w ocenie w zakresie, w jakim Komisja błędnie stwierdziła istnienie pozycji dominującej skarżących na właściwym rynku. Skarżące podnoszą, że ten wniosek wyciągnięty przez Komisję wynika ze sztucznego ograniczenia właściwego rynku jedynie do peryndoprylu.

8. Zarzut szesnasty dotyczący oczywistego błędu w ocenie i naruszenia prawa w zakresie, w jakim Komisja błędnie uznała skarżące za przedsiębiorstwa zajmujące pozycję dominującą na rynku „technologii”.

Skarżące podnoszą, że Komisja nie określiła w sposób wystarczająco jasny, a w każdym wypadku określiła w sposób błędny rynek wyższego szczebla „technologii”, który jedynie powielił rynek wyrobów gotowych i niesłusznie uznała, iż spółka Servier zajmowała pozycję dominującą na hipotetycznym rynku.

9. Zarzut siedemnasty dotyczący oczywistego błędu w ocenie i naruszenia prawa w zakresie, w jakim Komisja niesłusznie uznała, że skarżące nadużyły swej pozycji dominującej, zawierając ugody (w konsekwencji Komisja zastosowała jednocześnie art. 101 i 102 TFUE do tych samych okoliczności faktycznych niezgodnie z orzecznictwem) i nabywając początkową technologię od europejskich małych i średnich przedsiębiorstw.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 października 2014 r. – PRIMA przeciwko Komisji

(Sprawa T-722/14)

(2014/C 462/40)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: PRIMA – Producentowska, reklamna, informacyjna i medialna agencja AD (Sofia, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokat Jawor Sergeew Ruskow)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 sierpnia 2014 r., w której odrzucono ofertę skarżącej złożoną w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego PO/2013-13/SOF dotyczącego wsparcia dla przedstawicielstwa Komisji Europejskiej w Bułgarii w organizacji wydarzeń publicznych;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 sierpnia 2014 r., w której wykonanie zamówienia zlecono innemu uczestnikowi postępowania, oraz wszystkich kolejnych decyzji dotyczących zawarcia umowy o wykonanie zamówienia, w tym decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 sierpnia 2014 r.; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku przedstawienia informacji:
 - instytucja zamawiająca przedstawiła żądane przez PRIMĘ informacje dotyczące właściwości oferty, która wygrała przetarg, lecz nie przedstawiła informacji dotyczących zalet oferty, która wygrała przetarg.
2. Zarzut drugi dotyczący nieprawidłowego stosowania kryteriów udzielania zamówienia:
 - ustanowione przez instytucję zamawiającą kryteria udzielania zamówienia nie były stosowane przez nią w sposób obiektywny i prawidłowy, z którego to względu ustalone na podstawie spełnienia tych kryteriów oceny nie są zasadne, w wyniku czego nie zapewniono równego dostępu i równego traktowania wszystkich oferentów.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad regulujących udzielanie zamówień publicznych:
 - decyzję o udzieleniu zamówienia przyjęto po dniu wydania pierwotnej decyzji w sprawie odrzucenia oferty złożonej przez PRIMĘ;